

EL POBLE: CATALÀ

5 Cts. PREUS DE SUSCRIPCIÓ SENSE PARTICIPACIÓ A LA NOSTRA BIBLIOTECA CATALUNYA Y NACIONS IBÉRIQUES: 4 pesetes trimestral PAISOS D'UNIO POSTAL: 5 pesetes trimestral ANY VII • Barcelona, diumenge, 8 de maig de 1910. • NÚM. 1301 REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL. TELÉFON 723 PREUS DE SUSCRIPCIÓ AN UN VOLUM TRIMESTRAL DE LA NOSTRA BIBLIOTECA CATALUNYA Y NACIONS IBÉRIQUES: 4.00 pesetes trimestral BARCELONA: 3.00 pesetes trimestral Cts. 5

CIUTADANS!!

Per Catalunya y la Llibertat
votau avui, aquestes candidatures

Josep M. Vallés y Ribot

Pere Corominas Montaña

Lluís de Zulueta y Escolano

Josep Tarruella Albareda

Carles M. Soldevila y Boixader

Districte de Sant Feliu de Llobregat

Laureà Miró y Trepat

Districte de Vilafranca

Josep Zulueta y Gomis

Districte de Mataró

Santiago Estapé

Districte de Granollers

Francisco Layret

Districte de Sabadell

Jaume Cruells

Districte de Lleida

Joan Moles

Districte de Balaguer

Felip Rodés

Districte de Tremp

Josep Llari y Areny

Districte de Figueres

Joaquim Salvatella

Districte del Vendrell

Jaume Carner

Districte de Gadesa

J. Caballé y Goyeneche

CIUTADANS:

Les dretes, la regionalista y la catòlica, pera'l seu mal, van separades a la lluita. Les dretes, doncs, no representen cap valor electoral, no són una forsa de victòria, sinó una divisió de derrota. La Lliga Regionalista, com una pobra vella, ja no té més que records de joventut.

Però davant dels lerrouxistes, estem nosaltres, està l'Esquerra, aixecant la bandera de Catalunya que's conservadors varen arrossegar per reials jornades y deixaria abatere per les multituds demagògiques. ¡Que tots els que l'estimen la bandera catalana, s'acoplin a l'entorn nostre; que pensin tots els catalans, que l'Esquerra es la sola forsa que la pot triomfar! Quan les eleccions d'abril de 1909, varem vèncer an aquells que no gosaven treure al sol les quatre barres més que quan passava la monarquia espanyola, avui tenim de vèncer al lerrouxisme, que representa l'odi a Catalunya y la traïció a la República.

Són tots els catalans y tots els republicans, els que tenen de votar la candidatura de l'Unió Federal Nacionalista Republicana. Ningú pot presentar contra d'ella una vacilació catalanista o republicana, ni llessar una acusació contra's seus homes, que semblen redius del vell puritanisme. Voteu, doncs, la candidatura de l'Esquerra. Trepitem, votantla, al lerrouxisme, conjunció de totes les dolentes passions polítiques que'l fan anar desde l'atentat homicida, a la votació, junt ab els ultramontans, contra'l Pressupost de Cultura. En la seva historia no hi ha més que odi y sang. Va naixer, fecondat per una frase de violència y no dona actualment un pas que no redressi ombres de morts, compartint ab els tirans la responsabilitat de tragedies famoses.

CIUTADANS: Entre les dues forses, la de l'Esquerra y el lerrouxisme, trieu. L'Esquerra, gairebé no té historia, però té l'empenta y la puresa de lo que neix. El nostre crit es el crit dels suïssos, els patriarques del republicanisme europeu: ¡Patria y Llibertat! L'història del lerrouxisme, va desde l'escomesa del Banquet de la Victòria, al procés den Ferrer, passant per la llei de Jurisdiccions, pels atentats contra's catalanistes, per Hostafrances... Va contra la Patria y contra la Llibertat. Es la traïció a Catalunya y a la República.

¡Voteu per Catalunya y per la Llibertat, ciutadans! Avui té d'esser dia de victòria. Que'l 20 de Maig, la gran data patriòtica, ens trobi deslliurats de l'ignominia lerrouxista, desfeta, vensuda, per les forses republicanes de Catalunya. Per Catalunya y la República, contra la dictadura demagògica y la barricada....

FESTA Y OBRA

Un llarg article, avui, seria inoportú. Avui es dia de paraules-sentiments, y no de paraules-conceptes. Es dia més aviat de «gest», que de «verbe». Acció, obra, y no dilucidació reflexiva. Espontaneïtat, cor, y no freda conversa. Dia mixte de festa y treball, de ritualitat y transcendència real, de «dansa» y de política.

¿Què us diré ja que no us hagi dit, ciutadans, en ocasió d'aquesta diada? En l'urna-símbol que s'ofereix al vostre arbitratge hi ha la sort de la Ciutat... Vosaltres decidireu, Penseu-hi.

Sota la claror primaveral, encara tota perfumada de virginitat, la nostra Barcelona, urna també de Catalunya, s'enjoia ab la gracia d'una sempre renovada joventut. Les vies ressonen de vitalitat ufana, canten les avingudes en la cansó de les fulles noves; sardaneja al bell mitg de les places la dansa invisible dels ideals qui combaten per boca dels homes... Però vosaltres podeu fer que encara sia més alta, més viva, més grandiosa aquesta «cansó de la ciutat». Vosaltres, si sabeu escoltarla y entendre-la, sabreu traduir-la al vostre llenguatge humà de catalans pera difondre-la després per tota la terra; sabreu ajuntarhi la vostra veu, el vostre crit, pera reforçarla y animar-la d'humanitat. Y per això l'acte col·lectiu d'avui ve a esser una mena de chor material y vivent unitat al chor espiritual y misteriós de les coses.

¡Sabreu traduir, doncs, en vida humana l'estrofa de Barcelona, la que's difon y sura en l'aire de carrers y places, com

un hialè de les portes obertes, com una bavor dels fogars roents?

Però la vostra obra d'avui no té d'esser únicament catalana. Vosaltres podreu contribuir, com exemple y model, a la obra definitiva de la llibertat espanyola. Llibertat de Catalunya y d'Espanya, ¡no hi ha aquí tot el nostre sentiment de polítics y d'homes? Espanya, Catalunya es-peren, vigilant el gest de la vostra mà a l'allargar-se cap a l'urna. Un fort desitg de Nou règim, de deslliuransa flota per tot, en aquesta terra d'Espanya ont no hi ha hagut mai veritable Revolució. Jo crec que hi ha un «imperi del temps» qui exigeix perentoriament el canvi, qui exigeix an el nostre occidentalisme geogràfic la seva conversió definitiva en occidentalisme polític. Si no s'escolta aquesta secreta veu de les coses, pitjor pera els sords voluntaris. Imperi del temps, he dit. De la renovació anglesa a la francesa hi va un sigle y mitg (mitjans del sigle XVII a final del XVIII). Desde l'auja del novell règim francès als nostres dies hi va casi un període equivalent... Ara bé: la veu de les urnes y la lluita parlamentària són lo únic qui podria fer esdevenir pacífica la Revolució espanyola. Y tots nosaltres devem procurarho, ciutadans.

GABRIEL ALOMAR

L'impressió general es que avui la lluita serà renyidíssima entre la Esquerra y'l lerrouxisme.

Voteu íntegrament la candidatura, car de ferho o no, pot venir el guanyar o perdre les majories.

Importantíssim

Les oficines de l'Esquerra catalana han pres nota dels noms de tots els electors falsos, repetits y absents, que figuren en les llistes electorals.

Aquell qui en les eleccions de avui intenti votar per algun de aquests noms, serà detingut y entregat al Jutjat.

Carta den Lluís de Zulueta

(Llegida en el gran míting que anteelebrà al Teatre Modern de Gracia)

¡Ciutadans de Barcelona! Estem tant acostumats a oir aquesta frase: «ciutadans de Barcelona»; ne parlem tant y tant alt de Barcelona y de la Ciutat, que ja ens semblaria una bojeria preguntar si es que en veritat hi ha una Ciutat de Barcelona y si no n'hi ha més que una sola, de Ciutat de Barcelona. Empró, diu Plató, en «La República» — en aquest llibre'l títol del qual més literalment traduir hauria d'esser «La Ciutadania» o «La Constitució de la Ciutat», en aquest llibre que avui es més actual que mai en el pensament dels moderns

pensadors de la política — que'l mal de la Ciutat consisteix en que hi han dintre d'ella moltes ciutats, així com dintre de cada ciutat hi han molts ciutadans. Hi ha, per de prompte, en cada ciutat, dos ciutats rivals: la ciutat dels pobres y la ciutat dels rics. Y no es un bé — afegeix Plató — que coexisteixin diversos ciutadans dintre d'un mateix ciutadà, ni ciutats diverses dintre d'una mateixa ciutat. Pera's ulls de la carn, aquí la teniu, sense cap dubte, la ciutat de Barcelona. Fa d'això més d'un any: pujava jo una tarda, a posta de sol, per la falda de la montanya de Montjuïc ab el nostre amic en Pere Corominas (a qui, de pas, endresso públicament un record de simpatia entusiasta), pera contemplar de prop la Ciutat. Desde'l Tibidabo, se la veu de lluny, idealizada. Però desde Montjuïc se la veu immediata, real; se senten els seus sorolls, se arriba a fumarola; sem-

bla que se la nota respirar. Si: aquesta es Barcelona, gran, activa, inquieta, i, com ha dit en Maragall:

«Barcelona i ab tots sos peccats, nostra, nostra...»
Però mireu als ulls de l'esperit, un aquest Barcelona nostra. Una ciutat no es un munt de pedres, encara que aquestes pedres siguin marbres i estiguin aplanats a la més atrevida fantasia arquitectònica. Una ciutat és una comunitat ideal de molts homes, és una unitat moral i de cultura.

La tenim aquesta unitat comú? No hi ha encara en aquesta ciutat, diverses ciutats — com deia amargament Plaú?

Remarqueu, primer que tot, que, si anomenem analfabets, no sols als que ho són en el sentit més rigorós de la paraula sinó també an aquells que ab prou feines aconseguixen lletrejar una mica i a posar el seu nom, però que no arriben a llegir i a escriure, y de fet no llegixen ni escriuen, més de la meitat de la població de Barcelona està composta d'analfabets. Doncs bé: ¿pot existir aquesta necessària unitat de cultura, entre els analfabets y les persones il·lustrades? L'ideal d'uns y altres, ¿no serà fatalment molt divers? No es això voler ofendre a les persones manegades d'instrucció. Ans al contrari: la major part d'elles tenen un desig no satisfet d'aprendre que val, per si sol, molt més que'l saber egoista d'aquells altres que no han aconseguit estendre'l, com deuen fer, a tots els seus conciutadans.

En totes les grans ciutats europees hi conviuen la ciutat dels pobres y la ciutat dels rics, antagonisme que compré, va desenvolupant ab el desenvolupament de la Democràcia socialista. Empré, en aquestes ciutats, encara que'l socialisme econòmic no sigui per ara una realitat, ni molt menys, ho és ja una mena de socialisme de la cultura.

En elles tots els ciutadans, rics y pobres, sense cap excepció normal, han assistit durant sis o vuit anys seguits a l'escola, rebent una educació graduada, coherent, metòdica, una preparació sistemàtica per la vida, una iniciació regular en el comú ideal cívic.

No hi veieu en això quin gran llas d'unió per el Períndre? Es veritat que, per desgracia, no tots se formen en els centres de les nostres escoles públiques, perquè hi subsisteixen institucions privades. Però la força de l'escola cívica és, en general, tant gran, que ella és la que dona la tònica, y tots els establiments particulars se posen en harmonia ab el superior ideal de la Ciutat. És a dir, que tots els ciutadans, tots, han participat durant sis o vuit anys al menys, de una educació andrògaga, s'han identificat de un mateix esperit.

El veieu el valor moral de la Democràcia? Per això en nostre poble, en nostra Democràcia naixenta, se fa sentir un anhel ardent de cultura. De l'Escola cívica n'ha de sortir la gran ciutat esdevinent, perquè, ja ho he dit, una ciutat és una unitat, és un comú principi ideal.

Nos troba prenent, ciutadans, es reordina, per lo menys, plantejant el problema de l'educació del nostre poble. No es que Barcelona estigui, en aquest punt, en una situació qualsevol inferior a les ciutats importants de França, d'Alemanya o d'Anglaterra. No: entre aquestes hi ha diferències de superioritat y inferioritat. Però Barcelona està en un altre pla: inferioritat quantitativa sinó qualitativa. Ha d'abordar una qüestió ja resolta en tot el món civilisat.

A la tasca, doncs, y no us estranyeu que us hagi parlat d'aquestes coses en moments passionals en els quals, entre'l revolt de la lluita, sembla que sols deuen irrisar-se crits ardents de Democràcia y Catalinitat. En interès de Catalunya hi ha que donem al catalanisme un contingut democràtic, en interès de la Democràcia, hi ha que donem a aquest un contingut especial.

Aquesta és la força de nostra política d'Esquerra Catalana: el no ésser solament una política. El nostre Pere Corominas del qual abans us parlava, ha vingut a la política després de diversos anys de tasca ciutadana internament constructiva. No volguéu ésser polítics de cas, sinó constructors de ciutats.

Ciutadans de Barcelona! La nostra Esquerra ha d'ésser la bastida indispensable per aquesta construcció. Anem a fer entre tots una Barcelona ben catalana, sense mesquins exclusivismes, ben moderna, sense poderaneries anexionades; culta, liberal, avençada, com un far del Mediterrani que mabi els vents de tot arreu y irradii llum arreu. Y anem a aquestes eleccions com qui va a posar una primera pedra de aquest far.

Perquè la Barcelona de la qual no som ciutadans es la Barcelona del Períndre. Som ciutadans, no d'uns carrers amples y rectes, sinó d'un ideal en formació. En mitg de les dificultats y de les lluites, el nostre ideal se va obrint pas y els horitzons espirituals de Barcelona s'expanden a mida que s'allarguen els seus horitzons físics y que la ciutat s'estén enfilant-se per la montanya y derramant-se per les costes:

«... Com més terra y més mar y més pobles ovis, a meua d'amor el meu pit s'engrandia, y me sento una força que abans no t'nia, y soc tant tota una altra que fins jo'm desconec»

LLUIS DE ZULUETA

No feu cap cas de les martingales que'ls nostres enemics volen posar en joc a darrera hora.

Disciplina y entusiasme, electors de l'Unió Federal Nacionalista, y la victòria es nostra!

Esfors necessari

La Unió Federal Nacionalista Republicana es posa avui en contacte ab el cos electoral demanant-li apoi per triomfar. L'actuació nostra ha de desplegar ab brau y disciplina, com correspon a un gran estol alhora al servei de la Democràcia de Catalunya. Representem la fe en Catalunya com a nació, la fe en la Llibertat com a contingut y com a substància de la nostra ànima nacional. Som a la vengada la ven viva de l'ideal y de la rassa.

L'horra present és una immensa importància per al destí del nostre poble. Deuen comprendre la necessitat de triomfar sobre la candidatura xorca y forastera del lerrouxisme, de reintegrar a la ciutat en l'ús del seu poder social, de regir saviament la nostra vida col·lectiva.

L'Esquerra catalana vol fer efectiva la alta missió de derrotar als corifeus impotents del lerrouxisme. Y per alograr-hi hi ha prou ab la votin els republicans nacionals, els homes de bona voluntat desitjosos de sustentar el dret de Barcelona, els electors que no vulguin perdre el vot. Perquè l'Esquerra té 15.000 vots més que la Defensa Social y els seus afins, 10.000 vots més que la Lliga Regionalista

molts més vots que totes les dretes juntes.

La lluita està plantejada entre el Lerroux y nosaltres. Els nostres adversaris de tots els matisos donaran el seu vot an en Lerroux votant en contra nostra. Y els anilerrouxistes votaran ab nosaltres si tenen clara conciencia dels seus devers de llealtat y ciutadania.

En aquests moments d'austeritat y civilitat, sinceritat, nosaltres ens dirigim al nostre poble per expressar-li l'esperança de que triomfarem mitjant el seu concurs, y per donar-li públicament seguretat y penyor de que la nostra victòria serà un pas de gegant en el camí de l'evolució ascensional de Catalunya.

Voteu integra la candidatura de l'Esquerra.

Qui esborra o cambia un nom dona un vot al lerrouxisme.

La nostra ambició

L'immens estol patriòtic representat per l'Unió Federal Nacionalista Republicana desplegarà avui una fortalesa formidable convenut y segur de produir una plana gloriosa de l'història ciutadana.

La llibertat dels catalans y la personalitat y l'autonomia de Catalunya tenen en nosaltres la seva plena vinculació. Perquè la nostra obra és liberal y patriòtica, digna del nostre temps y del nostre avenir. Perquè constituim l'instrument llibertador y la força viva de la resurrecció y del poder de Catalunya.

Tots serem soldats de l'ideal y de la patria. Tots votarem ab admirable disciplina. Tots suscitarem l'impuls irresistible de la nostra evolució social, l'esforç vigorós de la nostra conquesta democràtica, l'energia del nostre desplegament nacionalista, la forta escomesa de la nostra gran ciutat.

Tenim l'hardida ambició de produir la deslliuració de Barcelona, avui insolentment sacrificada a un personalisme foraster y a una demagogia aventurera y temeraria.

Volem representar la plena y venturosa concordància de la creació civil augusta de la ciutat ab la naturalesa genuïna del desplegament nacional de Catalunya.

La candidatura

den Zúro Olivares

Alguns lerrouxistes preconisen la candidatura den Zúro Olivares y es molt fàcil que sobre'l nom burlesc de don Toribí Sánchez, o'l pomposament buit de don Emilià Iglesias, ab tinta negra y groixudes lletres escriguin aquest altre de don Lluís Zúro Olivares, que ressona com el d'un capità de Flandes.

Es precisament per tenir ànima de capità, que estima la sang y la pólvora, que'l volen, Ell, en el mes de juliol, va escoltar soroll de barricada y no va dubtar gens ni mica. Allò era tot el seu esomeni de revolucionari romàntic, tota la col·lecció d'«El Progreso», tots els discursos den Lerroux y els seus mateixos, els estímul discursos fets ab crits, en els quals hi posava l'ànima. En Zúro va sentir com li cantava per dintre «La Marsellesa» y va llençar-se al carrer. De les seves gestes, ningú ne sab res més, però tot-hom conta que de l'espallida den Zúro un fusell hi penjava, heròic, conseguint, únic confirmador de la col·lecció d'«El Progreso», dels discursos den Lerroux y de les arengues garibaldines den Zúro.

En les jornades de juliol tot ho va perdre'l lerrouxisme, menys el fusell den Zúro. Fan bé, doncs, alguns lerrouxistes en voler glorificar an aquest Diaoz ferotziari, oposant-se a la dictadura del seu capdell. Quan tots fugien, quan tots tremolaven, quan en Lerroux sobre la coberta del «Valbanera», fruita de les delícies marinesques ab un «dolce farniente» d'india que retorna, ell, en Zúro, se carregava a l'espallida, ab el fusell barrica, tot l'honor del lerrouxisme. «Y y suis, j'y restes, se va dir, damunt d'alguns adorns, ab el mateix coratge que si hagués estat les muralles de Malakoff. Y naturalment, els sentimentals, els ingenus lerrouxistes que entorn dels cigalons de la Casa del Poble prenen cada dia la Bastilla, que per la revolució han pujat al Coll y perdonen tot an en Lerroux, perquè tot ho comprenen, se l'estimen an en Zúro y li estan agraïts, per poder continuar parlant, mercès an ell, de revolució y perseverar creient que'l fusell den Zúro no es una isolada curiositat.

L'únic candidat que l'legitimament podien votar els lerrouxistes era en Zúro. El seu fusell es l'únic que no ha fracassat en els radicals. Y per això l'exclouen en Lerroux. En Zúro és el poble y don Toribí l'or y mai s'ha vist que davant d'un dilema semblant dubti un aventurer.

Candidatures ab trampa

S'han posat en circulació candidatures de l'Esquerra catalana ab alguns dels noms dels candidats equivocats. Així, per exemple, en el segon cognom de don Lluís de Zulueta y Escalona s'ha suprimit la O final, resultant «Escalona».

Cal que'ls nostres correligionaris mirin bé'ls noms de la candidatura abans de votar-la, pera no exposar-se a perdre vots.

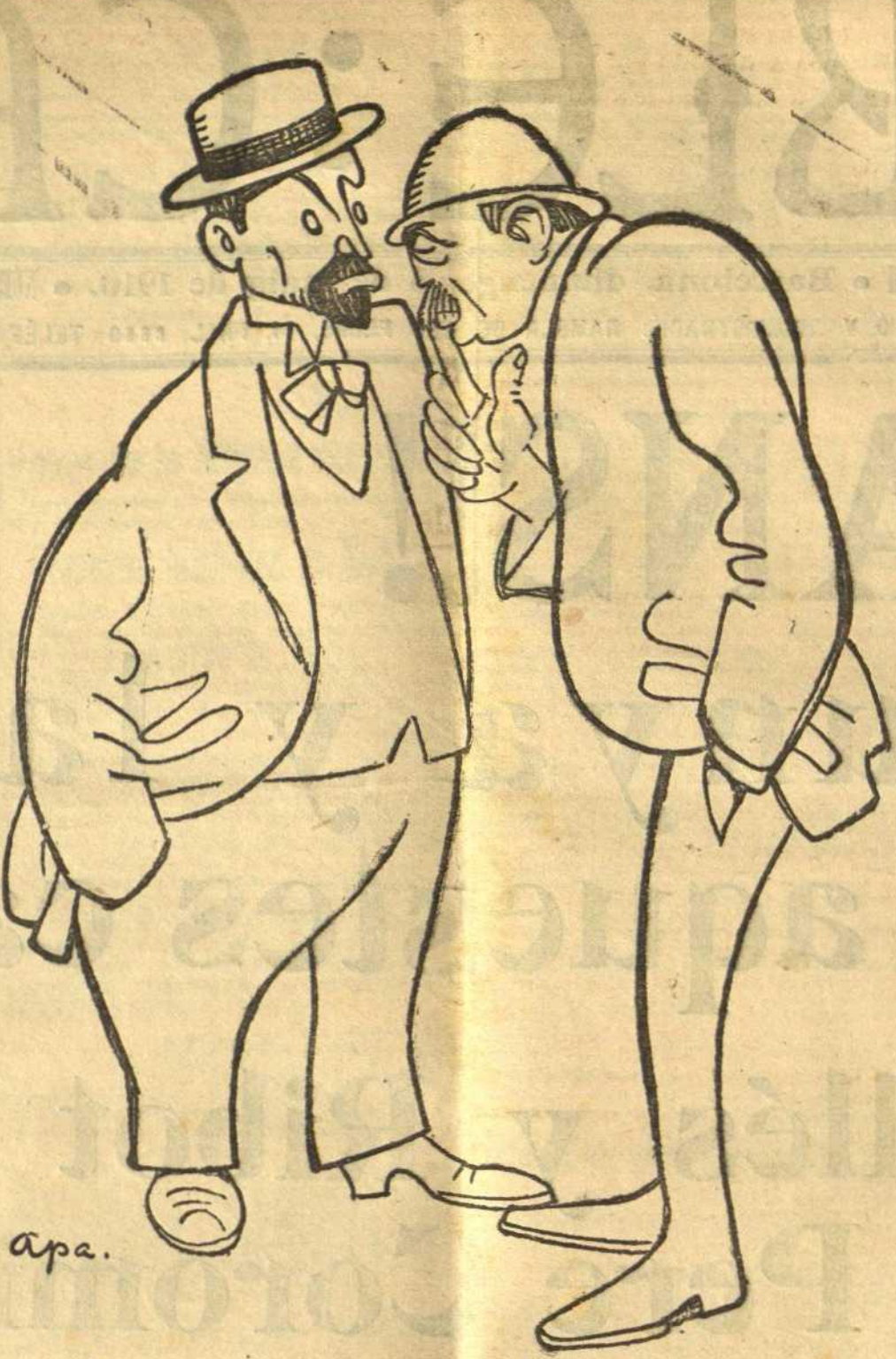
Una carta

Hem rebut la següent que a precs insistents del firmant inserim:

Sr. Director d'EL POBLE CATALÀ: Muy señor mío: Desearia se sirviese insertar estas líneas en el diario de su digna dirección, dirigidas a don Alejandro Lerroux, por lo cual le quedaré sumamente agradecido.

Favor que espere de usted este s. a. y s. q. b. s. m.: y lo es, Leandro Martínez Aznar.

«Señor don Alejandro Lerroux. «El que suscribe, Leandro Martínez, se dirige a usted para decirle que del contenido del artículo que publicó ayer «El Diluvio», respondo ante usted en la forma que tenga por conveniente, desdando me diga si es usted quien ha mandado un grupo de seis individuos que ha venido a preguntarle por mí y pedirle explicaciones, pues yo al único que le daré cuantas me pida, es a usted, que es a quien me dirigía. A esos seis individuos, deo de decirles que a pedir explicaciones yo iría solo, por lo tanto que estampen su nombre y digan que es lo que desean porque de todo cuanto he dicho me ratifico, que he aconsejado que nadie vote

—No ho dubte; ens tocarà perdre.
—Això raí! En Pol ab les seves combinacions numèriques ja ens demostrarà que hem guanyat!

Una carta

Se'ns prega l'inscripció de la carta següent:

Sr. Director d'EL POBLE CATALÀ: Present.

Molt distingit senyor: Sota l'epígraf «Contra'ls lerrouxistes», publica en l'edició d'avui, dissabte, el diari de sa digna direcció, una «candidatura abstencionista» presentada per un grup d'obrers.

Entre altres noms, figura en dita candidatura, posat en grosses lletres y acompanyat de cal·ligatius molt poc honorables, el de «José Casas».

M'interessa fer constar (y en el mateix lloc del diari, si es possible), que'l meu nom no ha figurat mai en la política activa y que no tinc res que veure ab la persona que, portant el mateix nom que jo, ha incorregut, justa o injustament, en el desprecí d'un grup d'obrers.

Mercès y mani a son atent y afectísim s. s. q. b. s. m.—Josep Casas Solà.

Sigueu matiners pera anar a votar.

Així evitarem que se us usurpi el vot.

A Vilafranca del Penadès

A pesar d'haverse retirat el senyor Rovira y no desparter per lo tant la lluita l'interès y l'emoció d'abans, l'entusiasme del poble per la candidatura den Josep Zulueta, no sols no minva, sinó que a cada moment va creixent y es la promesa d'una victòria esplèndida.

Divendres, a la nit, el senyor Zulueta va donar un gran miting al teatre Tivoli de Vilafranca. Molt abans de l'horra anunciada la sala estava plena de gom a gom, entre qual concurrencia hi havia representacions de quasi tots els pobles del districte.

Obri l'actel president del C. R. A. de Vilafranca, en Félix Pujol, parlant els senyors Martorell, de la Comissió electoral; Fuster, del C. R. A.; Garriga y Massó, de la Lliga Regionalista de Barcelona, y el candidat, senyor Zulueta. Les ovacions se seguiren les unes a les altres, interminables y estrepitoses; l'entusiasme era desbordant.

El senyor Zulueta explicà la seva gestió en el Parlament, desent d'una manera irrefutable totes les censures y atacs que durant aquesta dècada se li han dirigit pels seus enemics, ha atacat ab gran energia als prostruïdors del cos electoral y ha explicat el seu programa polític y econòmic. A cada moment el senyor Zulueta se veia interromput per sorolloses ovacions y forts murmurs d'aprovació.

Al sortir del miting el poble li ha tributat la més gran ovació, aplaudint-lo ab entusiasme pel carrer y acompanyant-lo fins el local del C. R. A., ont hi ha instal·lades les oficines electorals.

Aquest miting ha sigut una resposta digna al miting escandalós dels lerrouxistes y a les vergonyoses pretensions de les que pretien corrompre'l cos electoral.

Tot el poble de Vilafranca, ab els seus murmurs d'aprovació y ab les seves ovacions, se pot dir que divendres al vespre

Informació política

«La Forja»

Ahí va sortir el segon número d'aquest setmanari, orgue de les Joventuts de l'Unió Federal Nacionalista Republicana.

Dit número fa honor a la nostra joventut: es valent, molt valent, ben escrit y interessant.

En comptes de caricatura publica la candidatura radical coberta per una gran taca de sang; símbol ben «expressiu».

En la part literària, a més de les seccions de costum, hi han les firmes de l'ignasi Iglesias y del doctor Mer y Guell, un vibrant article titulat «Cotarelo candidat», y altres articles plens d'entusiasme. Recomanem el número a nostres llegidors y a tots els correligionaris.

De Madrid estant

Miserias d'un país miserable

El Govern calculava arribarien a sortir fins 15 o 16 diputats proclamats per l'article 29. N'han sortit 120, segons les darreres notícies. En Merino anit estava consorprès; en Canalejas meravellat, de l'element oficial no més n'ha havia un que no demostres estranyesa, em en Fernández Latorre.

L'ex sargent fent mitja rialla ho deia: «Yo me esperaba esto y mucho más».

En Canalejas, a les cinc de la tarda deia que segons les seves impressions n'ha hauria de 20 a 25; a les nou de la nit a Governació tenien ja una llista de 60 y tants; a la una de la matinada la llista pujava a 100 y tants; avui a les dues de la tarda, se sabia de més de 120.

En Canalejas no hi veia de cap ull; en Merino no sabia lo que li passava. Sols en Fernández Latorre seguia rient.

Perquè el Govern ab això de l'article 29 ha sofert un tremendo xasco, una equivocació ben estranya. Resulten guanyadors més de 50 diputats d'oposició, per districte ont hi havia encasellats ministerials. Com es possible? Com pot explicar-se dins la lògica que per un districte ont hi ha un candidat del Govern que compta ab l'apoi oficial, proclami a un conservador, a un republicà o a un carlí?

El Govern ha demanat explicacions als governadors civils, no volguent creure an en Fernández Latorre que les donava ben detallades y completes.

Molts dels encasellats eren gent necessitada. Uns quants bitllets de mil pessetes repartits ab equitat a les portes de la Diputació provincial tenen una força aclapamadora. Districte que comptava ab candidats de diferent significació política, a darrer hora s'han trobat ab un sol pretendent a l'acta.

En Fernández Latorre, gran conecidor del cor humà no s'estranya per al guany de lo que ha passat.

Ell, mirant la llista de l'encasellat ja s'ho pensava que al fi hi hauria un desgavell dels que fan època. En Merino no, Fidel seguidor de les velles doctrines polítiques den Sagasta, el seu estimat sogre, en Merino no's creia que la gent s'hagués malejat tant.

Abas hi havia més ambició política. Homes que no portaven les sabates fo-

radades y que no tenien per menjar, no s'haurien venut la probabilitat de sortir diputats per un feix de bitllets de banc. Y la estranyesa del quefe del Govern y del ministre de la Governació serà molt més grossa, quan sapiguem que hi ha candidat, que ha sortit del pas ab cinc pisis cents duros.

L'article 29 ha servit pera posar del relleu la misèria y lo migrat de les aspiracions de molts ciutadans d'aquest país. En Fernández Latorre, viu més al dia que en Canalejas y en Merino.

Ell comprén, com nosaltres mateixos, que es afany de perdre'l temps el donar drets nous y reformar lleis velles per a un poble que té gana y que per més vergonya té gana de signons.

Madrid, 2 maig.

DE L'AJUNTAMENT

Reforma

Ahí se reuní la Comissió de Reforma aprovant el contracte pera la construcció de la casa de Correus que firmà l'alcalde a Madrid y que se sotmetrà a l'aprovació de l'Ajuntament en la sessió vinenta.

HERPETICOS!

PRENSU EL

Sofre liquit

del Dr. Terradas y us curareu. Es més actiu que les aigües sulfureses dels manants. Pera us extern, la POMADA DE SOFRE LIQUIT del mateix autor. DE VENTA EN LES FARMACIES — PROVEEDORES: Sra. Pérez, Martín, Velasco y Comp. ALCALÁ, 2. — MADRID

DISPEPSIA

y enfermedades del estómago é intestinos

se curan en poco tiempo el 98 por 100 de los enfermos a quienes su médico receta para las afecciones de las vías digestivas el

ELIXIR

SAIZ DE CARLOS

(Stomaxil)

el mejor y más seguro medicamento, como lo demuestran 15 años de éxitos constantes en el mundo entero, para combatir las digestiones pesadas, suculidad de la lengua, pérdida de apetito, acedias, dolores y ardor de estómago, vómitos, cólico estomacal, cólicos, flatulencias, diarreas en el adulto y en el niño, incluso en la época del destete.

CURA estas afecciones porque quita el dolor y molestias de la digestión, auxilia el poder digestivo, abre el apetito, tonifica y el enfermo se nutre y digiere sin dificultad.

De venta en las principales farmacias del mundo y Serrano, 30, MADRID. Se remite por correo certificado a quien lo pide.

MALALTIES SEXUALS de l'home y de la dona. Dr. FARRÉ y PUJAN, de l'Hospital de la Santa Creu. Balmes, 13, primer. Consulta de 3 a 5.

Màquines pera cosir

Màquines pera fer mitja

Santasusana

ABANS: CARME, 34

ARA: CARME, 40

CANTONADA CARRER DE DOCTOR DOU

Grans Magatzems

del carrer de

BILBAO

DE

TRILLAS VIÑAS Y VIVES

SUCCESSORS DE J. ESCARRÁ

Dilluns, 9 de maig

EXPOSICIÓN Y VENDA EXTRAORDINARIA

DE TOTES LES

Novetats d'Estiu

Sedes estampades

GRAN VARIETAT DE DIBUJOS D'ALTA NOVELTAT

Grandioses existencies

CHASSAIGNE FRÈRES

Exposició y Dipòsit: Passeig de Gracia, 38. Telèf. 2363-Vendes al comptat y a plasses—Lloguers,

Pianos Chassaigne frères—Steinway—Stek—Pianola—Auto-pianistas.—Pianoles

Aeolian—(Metrostile y Themodist)—Armoniums—Aristophe et Etienne.—Rot-

llos de Música Diferentes marques—Venda y lloguer per abonament.

llos de Música Diferentes marques—Venda y lloguer per abonament.

